

[**Helga Pedersen.**]

egentlig have været stemt for en endnu større begrænsning og var tilbøjelig til at mene, at man kunne nøjes med de tilfælde, der nævnes i § 750 a, stk. 2, altså de tilfælde, hvor man begynder at aflytte, før kendelse indhentes, og de tilfælde, der nogenlunde svarer til opremsningen i straffelovens § 141, men da der er foretaget en meget væsentlig begrænsning i forhold til det oprindelige forslag, har jeg kunnet tilslutte mig ændringsforslaget i den foreliggende form.

Der er dog et par bemærkninger, jeg gerne ville gøre. Den ene angår bestemmelsen om, at aflytningen vil være at foretage af politiet. Jeg læser denne bestemmelse således, at det herved fastslås, at det er politifolk, der foretager aflytningen, og ikke telefonpersonalet. Jeg vil gerne spørge den højtærede justitsminister, om han påtænker noget i retning af en instruks med en eller anden begrænsning af den kreds af politifolk, der kan komme i betragtning ved aflytningen, noget i retning af den kreds, der nævnes i den nugældende instruks. Jeg tænker altså herved på en begrænsning af den kreds, der nævnes, idet man måske kunne overveje at sige, at disse aflytninger skal foregå på chefernes ansvar. Hvis man i ministeriet har foretaget visse overvejelser i den retning, og hvis den højtærede minister mener, at det kan oplyses, vil jeg være interesseret i at høre om det.

I den tilsvarende lov i Sverige har man en bestemmelse om, at der ved de kendelser, der afsiges, skal gives tilladelse til aflytning i en bestemt tid, jeg tror højst en uge fra den dag, kendelsen iværksættes. Jeg var i udvalget inde på, om man ikke burde have en tilsvarende regel. Selvom jeg naturligvis er bekendt med, at man i praksis altid sætter en frist, synes jeg dog, at man nu, da man tog dette forhold op til almindelig regulering, burde have overvejet en bestemmelse om, at der skulle være en vis kortere frist. Det er imidlertid ikke noget kardinalpunkt for mig, men jeg vil dog gerne høre den højtærede ministers mening herom.

Den sidste bestemmelse i ændringsforslag nr. 1 er, at der, når det drejer sig om aflytning af en telefon i privat eje, skal gives telefonens indehaver meddelelse om, at aflytning har fundet sted. Betingelsen

for, at en sådan meddelelse kan gives, er, at det kan ske uden skade for undersøgelsen, og at omstændighederne iøvrigt ikke taler herimod. Jeg skal gerne indrømme, at jeg har været noget betænkelig ved denne bestemmelse, ikke fordi jeg ikke helt og fuldt kan slutte mig til, at det principielt er heldigt, at man giver meddelelse i sådanne tilfælde, og at man såvidt muligt også derigennem søger at forhindre et misbrug af dette betænelige retsmiddel. Jeg har været noget betænkelig, fordi jeg tænkte en lille smule på den dommer, der skulle anvende bestemmelsen. Selv med de betingelser, der er sat ind med hensyn til de tilfælde, hvori man kan give meddelelse til den pågældende telefons indehaver, tror jeg nok, det kan blive en lidt vanskelig bestemmelse at praktisere. Alt i alt er jeg altså dog kommet til den opfattelse, at bestemmelsen kan bruges, og har kun villet gøre opmærksom på, at visse praktiske betæneligheder ved dens anvendelse nok kan anføres.

J. M. Pedersen: Ved første behandling gav jeg tilsagn om, at mit parti ville se velvilligt på det foreliggende lovforslag, men vi havde visse betæneligheder og ønskede at se resultatet af udvalgets arbejde, inden vi ville tage endelig stilling. Resultatet er af en sådan art, at vi nu kan tiltræde lovforslaget og vil stemme for det. Særlig efter den udførlige saglige redegørelse, som udvalgets ærede ordfører lige har givet, tager vi ikke i betænkning at være med til at gennemføre lovforslaget.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg kan ganske tiltræde de bemærkninger, udvalgets ærede ordfører har fremsat som kommentar til de stillede ændringsforslag.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro følte det magtpåliggende at fastslå, at det af mig oprindeligt fremsatte forslag er taget af bordet og erstattet med et andet. Det kunne naturligvis friste mig til en gennemgang af lovforslagets enkeltheder ligesom den, den ærede ordfører har foretaget, men det skal jeg afstå fra. Jeg skal blot give udtryk for den subjektive opfattelse, at nogen afgørende principiel ændring er der i virkeligheden ikke sket. Den ændring, at statsadvokatsager bortfalder som kriterium og erstattes med en række nøjere opregnede